

rainbow rowell

fangirl

SCOLAR

– Sajnálom, Penelope.

– Simon, ne rabold az időm bocsánatkéréssel. Ha mentegetőzéssel és bocsánatkéréssel töltenénk az időnk, valahányszor egymás lábára lépünk, nem jutna időnk a barátságra.

Simon Snow és a második kígyó, 4. fejezet

Copyright ©2003, Gemma T. Leslie

TIZENHAT

Cath nem ébredt fel, amikor az ajtó kivágódott.

De akkor megugrott, amikor az ajtó becsapódott. Akkor érezte meg az alatta fekvő Levi-t, a fiú állának melegségét a homlokán. *Akkor* felébredt.

Az ágya végénél ott állt Reagan, és őket bámulta. Még mindig az előző esti farmerje volt rajta. Ezüstkék szemfestéke szétmázolódott az arcán.

Cath felült. Levi is. Kábán. Cath úgy érezte, a szíve a torkában dobog.

Levi a lány telefonjáért nyúlt, és ránézett.

– A francba! Már két órája dolgoznom kéne! – felpattant, magára kapta a kabátját. – Elaludtunk olvasás közben – mondta félig Reagannek, félig a padlónak.

– Olvasás közben – visszhangozta Reagan Cathet nézve.

– Viszlát – vetette oda Levi, inkább a padlónak, mint a lánynak.

És már ott sem volt. Reagan pedig még mindig ott állt Cath ágyának lábánál.

Cath szeme fáj, csipás volt, és hirtelen megtelt könnyel.

– Bocsánatot kérek – mondta őszintén. Mindene, a gyomra, minden meggyötört izma a törzsében átérezte a megbánást. – Jajistenem.

– Felesleges – jelentette ki leplezetlen dühvel Reagan.

– De... tényleg ne haragudj.

– *Ne!* Ne mentegetőzz itt nekem!

Cath keresztbe tette a lábát, előregörnyedt, és eltakarta az arcát.

– De én tudtam, hogy a fiúd! – már sírt, pedig ezzel valószínűleg még jobban magára haragította Reagant.

– Nem a fiúm – közölte Reagan majdnem kiabálva. – Már nem. Már... hosszú ideje nem. Úgyhogy hagyd abba! – hangoosan beszívta a levegőt, majd kifújta. – Csak nem számítottam rá, hogy ez fog történni. És arra se számítottam, hogy zavarni fog, ha megtörténik. Én csak... szóval ez Levi. És neki mindig én voltam a legfontosabb.

Nem a fiúja?

– Most is te vagy neki a legfontosabb – felelte Cath igyekezve nem nyüszíteni.

– Ne légy idióta, Cather – válaszolt Reagan reszelős hangon. – Tudom, hogy az vagy, mármint ebben. De most próbálj meg nem az lenni.

– Ne haragudj... – Cath fel akart nézni a szobatársára, de nem sikerült. – Most sem tudom, miért csináltam. Esküszöm, én nem vagyok olyan lány!

Reagan végre elfordult. Az ágyára dobta a hátizsákját, és felkapta a törülközőjét.

– Miféle lány az olyan lány, Cath? A lányfajta lány?... Elmegek zuhanyozni. Mire visszajövök, túlleszek rajta.

Mikor visszajött, tényleg túlvolt rajta.

Cath összegömbölyödött az ágyán, és úgy sírt, ahogy a hálaadás óta egyszer sem. Megtalálta az ágy és a fal közé szorulva a *Kívilállókat*, és földhöz vágta.

Reagan meglátta a padlón a könyvet, amikor visszajött. Sztrecsnadrágot, szűk, kapucnis, szürke pulóvert viselt, kontaktlencse helyett szögletes barna szemüveget.

– Ó, bassza meg – mondta, amikor fölvette a könyvet. – Ebben kellett volna segítenem neki – Cathre nézett. – Szóval *tényleg* csak olvasatok?

– Nem csak – hüppögte Cath.

– Hagyd abba – szólt rá Reagan. – Komolyan mondom.

Cath lehunyta a szemét, és a fal felé fordult.

Reagan leült a saját ágya végébe.

– Nem a pasim – közölte komolyan. – Azt pedig tudtam, hogy tetszel neki, azért is lógott itt annyit. Csak azt nem tudtam, hogy ő tetszik-e neked.

– Én meg azt hittem, azért van itt folyton, mert a fiúd – felelte Cath. – Nem *akartam*, hogy tetsszen. Szemét akartam lenni vele.

– Azt hittem, szimplán szemét vagy – mondta Reagan. – Az volt benned a szimpi.

Cath fölnevetett, és megdörzsölte a szemét, tizenkét órán belül ötszázadszor. Biztos piros a szeme.

– Túl vagyok rajta – közölte Reagan. – Csak meglepődtem.

– Nem lehetsz túl – Cath felült, és a falnak dőlt. – Bár nem csókolóztam a csávóddal, azt *képzeltem*, hogy csókolózok vele. Ezzel fizettem volna a kedvességedért.

– Wow... – felelte Reagan. – Ha így fogalmazol, akkor ez rendesen el van baszva.

Cath boldogtalanul bólintott.

– Akkor miért csináltad?

Cath arra gondolt, ahogy Levi a karját melegítette az éjszaka. A fiú tízezer mosolyára gondolt. És a negyvenhektáros homlokára.

Behunyta a szemét, és megdörzsölte.

– Mert nagyon, de nagyon akartam.

Reagan sóhajtott.

– Oké – mondta. – Akkor ez a helyzet. Éhes vagyok, és be kell fejeznem a *Kívülállók*at. Levi bír téged, te is bírod őt, én pedig már lezártam a dolgot. Elég tré lehet a helyzet, ha járni kezdesz a középiskolai pasimmal, de most már nincs visszaút, ugye tudod?

Cath nem válaszolt. Reagan folytatta:

– Ha még mindig a fiúm lenne, akkor meg kéne küzdenünk. De nem az. Úgyhogy gyerünk reggelizni, oké?

Cath felnézett Reaganre, és bólintott.

Cath már lemaradt a reggeli órákról, köztük a kreatív írásról. Nickre gondolt, és abban a pillanatban rájött, hogy nem is jelent a számára semmit.

Reagan gabonapelyhet evett.

– Oké – mondta, és Cathre szögezte a kanalát. – Akkor most mi lesz?

– Mivel mi lesz? – kérdezte Cath, akinek tele volt a szája sült sajttal.

– Mi lesz Levi-jal?

Cath nyelt egyet.

– Semmi. Nem tudom. Tudnom kellene?

– Akarod, hogy segítsek?

Cath ránézett. Reagan még smink nélkül és kócosan is félelmetes volt. Egyszerűen hiányzott belőle a félelem. Sosem habozott. Reagannel beszélni olyan volt, mint kiállni a robogó vonat elé.

– Nem tudom, mi *ez* – felelte. Ökölbe szorította a kezét, és kényszerítette magát, hogy tovább beszéljen. – Úgy érzem, hogy... ami az éjszaka történt, az csak egy kis kisiklás volt. Olyasmi, ami csak késő éjszaka történhet, amikor irtó fáradtak vagyunk. Mert világosan tudtuk volna, mennyire helytelen...

– Már közöltem veled, hogy nem a fiúm – vágott közbe Reagan.

– Nem csak arról van szó! – Cath az ablak felé fordult, majd visszanézett Reaganre, és buzgón magyarázni kezdett. – Mert az egy dolog, ha én bele lennék zúgva, és ő totál elérhetetlen lenne. De nem gondolom, hogy konkrétan tudnék olyan valakivel *lenni*, mint Levi. Olyan távol vagyunk egymástól, mintha nem is egy emberfajhoz tartoznánk.

Reagan kanala kifröcskölte a tejet, ahogy visszaesett a tálba.

– Mi bajod Levi-jal?

– *Semmi!* – felelte Cath. – Csak... nem olyan, mint én.

– Mármost nem olyan okos?

– Levi nagyon okos – védekezett Cath.

– Tudom – felelte ugyanolyan védekező hangon Reagan.

– Csak *más* – magyarázta Cath. – Idősebb. Cigarettazik. Iszik. Valószínűleg már szexelt is. Úgy értem, olyannak tűnik, mint aki igen.

Reagan úgy húzta fel a szemöldökét, mintha Cath őrütségeket beszélne. Ezért Cath azt gondolta – nem először, de a múlt éjszaka óta most először –, hogy Levi valószínűleg *Reagannel* szexelt.

– És szeret a szabadban lenni – folytatta, hogy másra terelje a szót. – És szereti az állatokat. Nincs bennünk semmi közös.

– Úgy írod le, mint valami magányos favágót, aki, mit tudom én, szivarozik és prostituáltakal szexel.

Cath akaratlanul elnevette magát.

– Mint egy veszélyes francia prémvadász a múlt századból!

– Pedig csak egy srác – mondta Reagan. – Persze, hogy különbözik tőled. Olyan srácot sose találsz, aki olyan, mint te, főleg azért, mert az a srác sose teszi ki a lábát a kollégiumi szobájából...

– A srácok, akik olyanok, mint Levi, nem járnak olyan lányokkal, mint én.

– Már megint a lányfajta lány?

– A srácok, akik olyanok, mint Levi, olyan lányokkal járnak, mint te.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte Reagan a fejét félrebillentve.

– Normálist – felelte Cath. – Csinosat.

Reagan forgatta a szemét.

– Nem, de komolyan! – erősködött Cath. – Nézd meg magad. Te nem esel szét, nem félsz semmitől. Én *mindentől* félek. És őrült vagyok. Lehet, hogy azt hiszed, csak kicsit vagyok őrült, de igazából a teljes őrütségemből csak egy kis ízelítőt adok a világnak. A bolondosságom meg antiszociálisságom máza alatt teljes katasztrófa vagyok.

Reagan megint a szemét forgatta. Cath megfogadta magában, hogy a jövőben nem fogja forgatni a szemét.

– Mit kezdenénk mi egymással? – kérdezte. – Ő kocsmába akarna menni, én otthon akarnék maradni, hogy *fanficet* írjak.

– Én nem beszéllek rá – jelentette ki Reagan –, főleg akkor nem, ha eldöntötted, hogy hülye leszel. De annyit azért mondhatok, hogy hülye vagy. Levi-nak már most tetszel. Tetszik neki még az a rémes *fanficed* is, állandóan arról áradozik. Levi csak egy srác. Nagyon, de nagyon jó – talán a *legjobb* – srác, és senki se mondja, hogy feleségül kell menned hozzá. Ne nehezítsd meg a saját dolgod, Cath. Megcsókoltad, igaz? Már csak az a kérdés, hogy meg akarod-e csókolni máskor is?

Cath olyan görcsösen szorította ökölbe a kezét, hogy a körmei a tenyerébe vájtak.

Reagan elkezdte az üres tányérokat a tálcájára pakolni.

– Miért szakítottatok? – bökte ki Cath.

– Folyton megcsaltam – felelte egykedvűen Reagan. – Nagyon jó barát vagyok, de barátnőnek szar.

Cath fogta a saját tálcáját, és ment Reagan után a szemeteshez.

Aznap nem látta Levi-t, mert szerda esténként a fiú dolgozott. Ekkor döbbsen rá, hogy teljesen tisztában van Levi beosztásával.

Viszont sms-ben meghívta csütörtökre egy buliba magához. „*buli? csütörtökön? nálam?*”

Cath nem válaszolt, vagyis próbált nem válaszolni. Egymás után írta az üzeneteket, aztán törölte őket. Majdnem küldött egy mosolyjelet.

Aznap Reagan későn ért haza a munkából, és azonnal ágyba bújt. Cath még írt.

– Levi halál jó volt ma a *Kívülállók* teszten – mesélte Reagan, és elfojtott egy ásítást.

Cath a laptopjára mosolygott.

– Beszéltél velem rólam?

– Nem. Nem gondoltam, hogy örülnél neki. Már mondtam, hogy barátnak nagyon jó vagyok.

– Jah, de inkább Levi barátja vagy, mint az enyém.

– Elsők a barinők, a pasik csak utána jöhetnek – mondta Reagan.

Másnap reggel, mielőtt elment volna, megkérdezte, hogy Cath el akar-e menni Levi bulijába.

– Inkább nem – felelte Cath. – Órák van péntek reggel fél kilenckor.

– Ki vesz föl olyan tárgyat, amit péntek reggel fél kilenckor tartanak?

Cath vállat vont.

Nem akart elmenni Levi bulijába. A *fiút* bírta, a bulikat nem. Azok után, ami történt, nem akarta először egy buliban viszontlátni. Bulizók társaságában. Bármilyen társaságban.

Biztos volt benne, hogy ezen az estén ő az egyetlen élőlény a Ponds Hallban. Győzködte magát, hogy milyen külön, ha egy tizenkét emeletes épület egyedül csak a mienk. Mintha a könyvtárba zárták volna be éjszakára.

Ezért nem lehetek én Levi-jal. Mert az a fajta lány vagyok, aki arról ábrándozik, hogy bezárják éjszakára a könyvtárba – és Levi még csak olvasni sem tud.

Rögtön megbánta ezt a gondolatot. Levi tud olvasni. (Valamennyire.)

Ő mindig úgy hitte, hogy az ember vagy tud olvasni, vagy nem. Nincs ilyen köztes állapot, mint Levi-é, ahol az agy veszi a szavakat, de nem tudja megőrizni őket. Mintha az olvasás is olyan lenne, mint azok a lehúzos nyereggépek, amik a tekepályán vannak.

Ám Levi egyértelműen nem volt buta. Mindenre emlékezett. Hosszú részleteket tudott idézni a Simon Snow-filmekből. Tudott a bölényekről és a csiripelő lilékről mindent, amit csak tudni kell... *Egyáltalán miért győzködi erről magát?*

Nincs arról szól, hogy meg akarja írni Abelnek, hogy sikerült Levi felvételiye.

Kellett volna küldeni neki egy sms-t (Levi-nak, nem Abelnek).

De akkor elkötelezné magát. Mintha lépne egyet a sakktáblán. Vagy mintha felrúgná magát a földről a libikókán. Jobb, ha Levi-t hagyja ott fent a levegőben egy-két napig, és nem ő marad a magasban...

A tény, hogy játszótéri keretek között gondolkozik erről az akármiről, azt bizonyítja, hogy még nem készült fel. *Rá.* Levi felnőtt. Teherautója van. Kinőtt a szakálla. És lefeküdt Reagan-nel; Reagan gyakorlatilag bevallotta.

Cath nem akart úgy nézni egy srácrá, hogy rögtön elképzelje, kivel feküdt már le...

Ez Abelnél sose volt probléma. Abelnél soha, semmi sem volt probléma. *Mert nem is tetszett neked!*, hallotta Wren sikítását.

Levi tetszett neki. Nagyon. Szívesen nézett rá. Szívesen hallgatta – habár néha nagyon utálta hallgatni, ahogy másokhoz beszél. Utálta, hogy úgy szórja a mosolyát minden jöttmentre, mintha nem lenne jelentősége, mintha sosem fogyna ki belőle. Nála minden olyan könnyűnek látszott...

Meg ahogy áll. Az ember akkor érti meg igazán, mekkora munka függőlegesen tartani magunkat, amikor látja a falnak támaszkodó Levi-t. Még ha nem dől neki semminek, akkor is olyan, mintha azt tenné. Nála az állás olyan, mintha függőleges fekvés lenne.

Levi lusta csípőjének és laza vállának gondolata visszaterelte emlékezetét az ágyhoz.

Egy fiúval töltötte az éjszakát. Vele *aludt*. Ez akkor is óriási dolog, ha csak idáig jutottak. Bár megbeszélhetné Wrennel...

Wren elmegy a picsába!

Nem... Menjen a *francba*. *Kit érdekel*. Az utóbbi időben mást sem tesz, csak bonyolítja az ikertesója életét.

Cath egy fiúval aludt.

Egy sráccal.

Rendkívüli volt. Meleg. És kusza. Mi történt volna, ha más-hogy ébrednek? Ha Reagan nem rúgja rájuk az ajtót? Megcsókolta volna újra Levi? Vagy akkor is elrohan, és csak annyit vet oda, hogy „viszlát?”

Viszlát...

A laptopjára meredt. Két órája dolgozott ugyanazon a bekezdésen. Szerelmi jelenet volt (nagyon visszafogott), de folyton belezavarodott, hogy Baz és Simon kezének hol kellene lennie. Összekeverte az összes őt és *nekit*, ráadásul annyira sokáig bámulta ezt a bekezdést, hogy kezdte úgy érezni, mintha az összes mondatot leírta volna már egyszer. Talán így is volt.

Lecsukta a laptopját, és felállt. Majdnem tíz óra. Hánykor érnek véget a bulik? (Hánykor kezdődnek?) Nem mintha számítna. Semmiképp nem mehet el Levi házába.

Odaállt az ajtajukra szerelt, egész alakos tükör elé.

Pontosan annak látszott, aki volt: tizennyolc éves kockának, aki szart se tud a fiúkról vagy a bulikról.

Szűk farmer. Széles csípő. Kifakult rózsaszín póló, amin az áll: A VARÁZSSZÓ A KÉREM. Rózsaszín-barna rombuszmin-tás kardigán. A haj laza kontyba tűzve a feje tetején.

Kivette a hajából a gumit, levette a szemüvegét. Közelebb kellett lépnie a tükörhöz, hogy tisztán lássa magát.

Az állát felszegte, és erőlködve eltűntette a homlokáról a ráncokat.

– Kúl vagyok – mondta magának. – Valaki hozzon tequilát, mert most mind meg fogom inni. Kizárt, hogy később pánikhamban fetrengve találjatok rám a szüleitek fürdőszobájában. Ki akar egy francia csókot?

Hát ezért nem lehet ő Levi-jal. Ő még mindig *francia csóknak* nevezi, Levi pedig csak úgy dugdossa a mások szájába a nyelvét.

Még mindig nem tűnt kúlnak. Nem úgy nézett ki, mint Wren.

Kihúzta magát, hogy jobban látszódjon a melle. Azzal nem volt semmi baj (ennyit tudott). Elég méreletesnek tűnt ahhoz, hogy senki se csúfolhassa deszkának. Bárcsak még nagyobb lenne egy kicsivel, hogy ellensúlyozza a csípőjét. Akkor nem kellene tanulmányoznia a *körte alkatot* azokban a *Hogyan öltözz a te alakoddal?* című útmutatókban. Ezek az útmutatók arról próbálják meggyőzni az embert, hogy minden alkat oké, de ezt

elég nehéz elhinni, ha az alkatunk elnevezése szinonimája az *ormótlannak*.

Úgy tett, mintha ő lenne Wren; úgy tett, mintha nem érdekelné semmi sem. Hátrafesztette a vállát, fölszegte az állát, és kényszerítette a tekintetét, hogy azt üzenje: *Találkoztál már velem? Én igazán csinos vagyok.*

Az ajtó felpattant, a kilincs oldalba vágta Cathet.

– A francba! – kiáltotta, mielőtt elesett, félig az ágyán, félig a padlón landolva. Mivel a karját fölemelte, sikerült megvédenie az arcát.

– A francba! – visszhangozta Reagan. Megállt Cath fölött. – Minden oké?

Cath megtapogatta az oldalát, és teljesen a padlóra csúszott.

– Jézusom – nyögte.

– Cath! *A francba!*

Cath lassan felült. Úgy tűnt, nem tört el semmije.

– Miért állsz épp az ajtóban? – kérdezte harciasan Reagan.

– Talán épp menni készültem – felelte Cath. – Jézusom! Miért kell neked berúgnod az ajtót minden egyes alkalommal, amikor hazajössz?

– Mert mindig tele a kezem – Reagan letette a hátizsákját meg a többi cuccát, aztán a kezét nyújtotta Cathnek, hogy segítse. De Cath nem vett tudomást róla, az ágyra támaszkodva húzódkodott fel. – Ha *tudod*, hogy mindig berúgom az ajtót, akkor ne állj oda.

– Azt hittem, a buliban vagy... – Cath feltette a szemüvegét.

– Te így szoktál elnézést kérni?

– Bocs – nyögte ki Reagan, mintha a fogát húznák. – Mostanáig dolgoztam. Most indulok a buliba.

– Ó!

Reagan berúgta az egyik cipőjét a szekrénybe. – Jössz?

Nem nézett Cathre. Ha ránéz, Cath talán mást felel, nem azt, hogy *naná*.

Reagan abbahagyta a rugdosást, és felnézett.

– Ó? Oké... Csak átöltözöm.

– Oké – felelte Cath.

– Helyes... – Reagan felkapta a fogkeféjét és a sminkcuccát. Ránézett Cathre, és helyeslően mosolygott.

Cath a plafont bámulta.

– Csak gyorsan öltözz.

Ahogy Reagan kiment, Cath felpattant. Felszisszent, az oldalához kapott, és kinyitotta a szekrényét. Az ajtó belső feléről Baz meredt rá.

– Ne csak állj itt – motyogta a papíralaknak. – Inkább segíts.

Amikor elosztották Wrennel a ruháikat, Wren vitt magával mindent, ami jó volt a *bulizás*hoz *fiúknál* vagy az *elmenni otthonról* programokhoz. Cath hozta el azokat, amik megfeleltek az *írás*hoz *bajnál*ig vagy *simán leihatók teával*. Hálaadáskor véletlenül elhozta Wren egyik farmerjét, úgyhogy most abba bújt bele. Keresett egy olyan fehér pólót, amin nincs semmi, legalábbis semmi simonos. Viszont volt rajta egy fura folt. Kénytelen lesz elrejtetni valamilyen felsővel. Előkereste a legkevésbé bolyhos, fekete kardigánját.

Volt valahol sminkje is... az egyik fiókjában. Talált szemspírált, szemceruzát, egy beszáradt alapozót, és odaállt velük Reagan sminktükre elé.

Amikor Reagan visszajött, most óvatosan nyitva az ajtót, az arca üde volt, vörös haja sima és fényes. Valahol hasonlít Adele-re, gondolta Cath. Már ha Adele-nek lenne egy keményebb, némiképp okosabb ikertestvére.

– Azta! – kiáltott fel Reagan. – Egy kissé mintha... jobban néznél ki, mint szoktál!

Cath felnyögött. Túl béna volt a gúnyos válaszhhoz.

Reagan nevetett.

– Jól nézel ki. A hajad is jó. Mint Kristen Stewarté a hajhosszabbítás után. Rázd csak meg!

Cath úgy rázta meg a fejét, mintha tiltakozna.

Reagan felsóhajtott. Megfogta Cath vállát, előrehúzta a fejét, és a tövénél borzolta szét a haját. Cath szemüvege leesett.

– Ha nem rázod szét, lehet, hogy úgy fogsz kinézni, mint akit épp most kúrtak meg – figyelmeztette.

– Jézusom! – Cath felegyenesedett. – Ne légy közönséges.
Lehajolt a szemüvegért.
– Szükséged van arra? – kérdezte Reagan.
– Igen – felelte Cath. – Szükségem van rá, különben olyan leszek, mint *A csaj nem jár egyedül*ben a lány.
– Nem érdekes – válaszolta Reagan. – Levi-nak így is tetszel. Szerintem a kockalányok az esetei. Úgy beszél rólad, mintha a Természettudományi Múzeumban talált volna.
Szavai igazolták Cath félelmeit, hogy Levi-nak ő csak egy szereplő a szörnyek báljából.
– Az nem valami jó – mondta.
– Levi-nál igen – intette le Reagan. – Az ilyesmit szereti. Ha nagyon elszomorodik valamin, elmegy a Morrill Hallba.
Az volt a múzeum a campuson. Vadvilági diorámák voltak benne, és a világ legnagyobb mamutjának a fossziliája.
– Komolyan?
Hiszen ez olyan cuki!
Reagan a szemét forgatta.
– Gyere már!

Tizenegy körül érkeztek Levi házához, de nem volt teljesen sötét a sok hó miatt.

– Még mindenki itt lesz? – kérdezte Cath, amikor kiszálltak a kocsiból.

– Levi biztosan, hiszen itt lakik.

A ház pontosan olyan volt, amilyennek Cath elképzelte. Egy régi negyedben volt, ahol nagy, fehér, viktoriánus épületek álltak. Mindegyik háznak hatalmas verandája volt, és jó néhány postaláda sorakozott az ajtó mellett. A parkolás kész röhej volt. Négy sarokkal odébb kellett leparkolniuk, és Cath örült, hogy nem olyan hegyes orrú, túsarkú csizmában van, mint Reagan.

Mire az ajtóhoz értek, Cath gyomra észlelte, mi is történik. Fájdalmas görcsbe rándult, amit kapkodó légzés kísért.

Nem hitte el, hogy ő ilyet csinál. *Fiú. Buli. Idegenek. Sör. Idege-
nek. Buli. Fiú. Szemkontaktus.*

Reagan rápillantott.

– Ne parázz! – szólt rá szigorúan.

Cath bólintott, és a kopott lábtörlőt nézte.

– Nem foglak magadra hagyni – folytatta Reagan –, akkor sem, ha kedvem lenne hozzá.

Cath megint bólintott. Reagan benyitott.

Odabent melegebb és világosabb volt – de *nem* egészen olyan volt, amilyennek Cath elképzelte.

Ő kopár falakra számított, és olyan bútorokra, amiket lomtanításkor szedtek össze.

De Levi háza igazán kellemes volt. Egyszerű, de kellemes. A falakon néhány festmény, és rengeteg növény: páfrányok, zöldikék és egy majomfa, jó nagy, akkorának tűnt, mint egy igazi fa.

Zene szólt – álmosító, elektronikus zene –, de nem túl hangosan. Valaki füstölőt gyújtott.

Még mindig tele volt a ház – mind idősebbek Cathnél, legalább olyan idősök, mint Levi – és leginkább csak dumáltak. A hangfal mellett két csávó mintha táncolt volna, vagy csak ökörködtek, és láthatólag egyáltalán nem érdekelte őket, hogy rajtuk kívül senki sem táncol.

Cath olyan közel húzódott Reagan hátához, amennyire tudott, és próbálta nem túl feltűnően keresni Levi-t. (Képzletben lábujjhegyen állva, a szemét a kezével leárnyékolva fürkészte a látóhatárt, hogy jön-e hajó.)

Reagent mindenki ismerte. Valaki sört nyomott a kezükbe; Cath elvette az övét, de nem bontotta fel. Levi lakótársa volt. Az egyik. Azok közül, akikkel a következő pár percben Cath találkozott, szinte mindenki Levi lakótársa volt. Átnézett rajtuk.

Levi talán a fürdőszobában van.

Talán már ágyban van. Talán Cath is bebújhatna mellé, mint Aranyfürt, és ha Levi felébred, csak annyit mondana: „viszlát”, és elszaladna. Aranyfürt³⁰ plusz Hamupipőke.

Reagan félig megitta a sörét, mielőtt megkérdezte volna valakitől: – Hol van Levi?

Az illető – szakállas, fekete Ray-Ban szemüveges hapsi – körülnézett a nappaliban.

– Talán a konyhában.

Reagan úgy bólintott, mint akit ez egy csöppet sem érdekel. *Mert nem is érdeklí,* gondolta Cath.

– Gyere – hívta Reagan. – Keressük meg – majd amikor már senki sem volt a közelükben, azt mondta: – Légy kúl!

A háznak három nagy, egybenyíló szobája nézett az utcára: a nappali, az ebédlő és a télikert. Hátról egy keskeny ajtó vezetett a konyhába. Cath annyira közel húzódott Reaganhez, hogy ő előbb látta meg Levi-t. Cath még be sem lépett az ajtón, amikor hallotta, hogy Reagan azt súgja: – A francba!

Cath belépett a konyhába.

Levi a mosogatónak támaszkodott. (Levi. Az örök támaszkodó.) Az egyik kezében egy üveg sör volt. Ugyanabban a kezében, mellyel egy lányt ölelt át.

A lány idősebbnek látszott Cathnél, még így is, hogy csukva volt a szeme. Levi másik keze belegabalyodott a lány hosszú, szőke hajába. Nyitott, mosolygó szájjal csókolta. Ezt is olyan könnyedén csinálta.

Cath rögtön lesütötte a szemét, és elhúzott a konyhából. Keresztülvágott a házon, egyenesen a bejáráthoz ment. Tudta, hogy Reagan követi, mert hallotta a motyogását:

– A francba, a francba, a francba!